

Opustil jsem jeho dům za doprovodu přemrštěných díků. Nečekal jsem, že se tak bude chovat zrovna Milo, jehož slova byla vždy upřímná, leč obvykle lakonická. Byla to známka toho, jak jeho náklonnost k Faustě ovlivňuje jeho způsoby. Nevěděl, co je strach, a z míry jej nevyvedl ani pohled do očí smrti, ale tahle žena jej úplně pobláznila.

V onu roční dobu se stmívá velice brzy, a tak Milo vybavil Herma pochodní. Z vína jsem měl příjemně povznesenou náladu a z nového Milonova úkolu malinko zamotanou hlavu. Jeho žádost mne příliš nenadchla, ale on mi již tolikrát pomohl, že jsem ji nemohl odmítnout. Tušil jsem, že dvoření Sullově dceři mu přinese jen starosti a žal – a měl jsem pravdu – ale něco takového jsem mu nemohl říci, jelikož jeho pohnutky nebyly politické, nýbrž zjevně citové.

Vždy jsem tvrdil, že některým rodinám je lépe vyhýbat se širokým obloukem, což platilo především pro celou smečku Klaudiovců, následovanou Antoniovci. Rod Sullův byl další takový. Lidé, jejichž blízkým předkem byl tyran, mívají obvykle přehnané mínění o své vlastní důležitosti.

Ta myšlenka mne dovedla zpět k tomu, co toho rána řekla Julia a co jsem si stále nemohl vybavit. Nevěděl jsem, co mají ony dvě záležitosti společného, ale nějaká souvislost mezi nimi dozajista existovala. Uvědomoval jsem si, že jsem poněkud natvrdlejší než obvykle. Zčásti jsem to přičítal vínu a zčásti krkolomným zvrátům, k nimž docházelo v mém životě od chvíle, co jsem se vrátil z Galie. A navíc se mi záhy mělo dostat rozptýlení, jež mi podobné úvahy vyhnalo z hlavy úplně.

„Je tma jak v Plutonově zadku,“ zabručel Hermes, když jsme se blížili k bráně mého domu.

„To protože je noc,“ připomněl jsem mu. „A když je noc, je tma. Ve dne je pak světlo.“

„Ale tahle tma je příliš temná i na Řím o bezhvězdné noci. Dnes ani pochodeň není o mnoho užitečnější než lucernička s jedním knotem.“ Okamžik nato vyjel a upadl a pochodeň zhasla. Mé ruce bezděčně zajely pod tuniku a vynořily se s *caestus* v jedné a dýkou v druhé.

„Co to vyvádíš, ty osle?“ sykl jsem.

„Uklouzl jsem! Na dláždění je něco slizkého.“ Mocně zaklel a vyškřábal se na nohy.

„Někdo tu zřejmě vylil nočník. Koukej znovu rozfoukat tu pochodeň.“

„Nesmrdí to jako lejno,“ trval na svém Hermes. „I když mazlavé to je.“ Zamával pochodní nad hlavou a plameny se znovu rozhořely. V jejich světle si prohlédl skvrny na svých rukou, nohách a tunice.

„Jestli je ta tunika zničená, napráskám ti...“

„Je to krev!“ přerušil mne drze a velice hlasitě. Oba jsme nyní spatřili bledou hromádku na cestě pár kroků od nás. „Tělo!“ zaječel znovu Hermes.

„Až strávíš v Subuře nějaký ten rok, zvykneš si na to,“ uklidnil jsem ho. „Byl bych ovšem raději, kdyby se gangy nepobíjely přede dveřmi mého domu.“ Přistoupili jsme blíže a Hermes sklonil pochodeň. A tu jsem si všiml červených sandálů a slonovinového pŕlměsíce kolem kotníku. Sevřel jsem své zbraně pevněji.

„No páni, urozená mrtvola. Tak se podíváme, kohopak tu máme.“ Přidřepil jsem k hlavě a Hermes mi přisvítil. „Ale ale,“ povytáhl jsem obočí, „tohohle přece známe. Jen škoda, že to není Klodius.“

„U Polluxe!“ zvolal můj otrok. „To je ta malá patricijská krysa, která vás chtěla otrávit!“

A měl pravdu. Na dláždění ležel Appius Klaudius Nero, s úhlednou bodnou ranou v krku a kruhovým otlakem nad nosem.

8

Nechal jsem jej tam ležet až do rána. Nebyl to můj přítel a neviděl jsem důvod, proč budit občany, jen aby si šli prohlédnout mrtvolu. Ještě protivnější mi však byla představa, že bych měl kvůli tomu holomkovi probdít celou noc. Měl jsem dlouhý den a byl jsem unaven. Tak jsem na něj alespoň hodil hrst hlíny a vešel dovnitř. Nařídil jsem Hermovi, aby svou tuniku namočil přes noc do vody. Jako obvykle jsem byl na mizině a nehodlal jsem mu kupovat novou.

Sám jsem spal jako mrtvola a probudil se jako znovuzrozený. Kato mi s rozbřeskem donesl mísu s vodou a snídaní. Opláchl jsem si obličej a pustil se do chleba a sýra; mezitím jsem se usilovně rozpomínal na události předešlého dne. Když jsem si pročistil hlavu od pavučin spánku, uvědomil jsem si, že onen den byl rušnější než obvykle. Zamyšleně jsem žvýkal vařená vejce a ovoce a snídaní zakončil chlebovou kůrkou namočenou ve sladkém víně. Můj otec vždy hlásal, že jedině zhýralci jedí snídani v posteli. Či snídani vůbec. Pokládal ji za zlozvyk nanejvýš neřímský a k tomu úpadkový. Nejspíš měl pravdu, ale já jeho výčitek nedbal. Zrovna jsem dojedl, když vstoupil Kato.

„Pane, na ulici je nějaké pozdvižení.“

„Oč asi může jít?“ řekl jsem nevinně. Rozhodl jsem se, že o nálezu těla toho hejska raději pomlčím. „Kde je Hermes?“

„V posteli. Prý ho bolí břicho. Ráno jsem našel jeho tuniku v kbelíku s vodou, takže si ji zřejmě znečistil.“

„Vyříd' tomu malému simulantovi, ať sem okamžitě nakluše,“ přikázal jsem.

„On to ale nehraje, pane,“ trval na svém Kato. „Pozvracel celý pokoj.“

„Jak to ten kluk dělá, že mě pokaždé tak otráví?“ povzdechl jsem si. Vstal jsem a odebral se do jeho pokoje. Když jsem otevřel dveře, vyvalil se na mne přiššerný puch. Chlapec ležel na kavalcí schoulený do klubíčka, pěsti přitisknuté na břichu. Přidřep l jsem k němu a položil mu ruku na čelo. Horečku neměl. Vydechl jsem úlevou. Mor v domě by mi ještě tak scházel.

„Kdy to začalo?“ chtěl jsem vědět.

„Uprostřed noci,“ zaúpěl. „Vzbudily mě žaludeční křeče.“ Jeho dosud zardělá tvář náhle pobledla. „Přicházejí a odcházejí. Teď je mi dobře, ale za pár minut to začne znovu.“

„Zhoršuje se to?“ zeptal jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Ne. Není to o nic horší než před pár hodinami a přestávky jsou stále delší.“

„Jedl jsi včera u Milona?“

„Ano. Pár jeho mužů mě vzalo do kuchyně a já se najedl lépe než tady.“

„Nejspíš ti do jídla podstrčili dávidlo. Mají trochu drsnější smysl pro humor. Měj se před nimi na pozoru. Milo je sice můj přítel, ale jeho muži jsou zlá a potměšilá banda.“

„Ano, pane,“ hlesl. Mne však neoklamal. Chtěl být zrovna jako oni.

„Poslouchej, Herme. Rozhodl jsem se, že to, co se stalo včera v noci, bude naše tajemství. O objevu Neronova těla nikomu ani muk, rozumíš?“

„Ano, pane,“ řekl krotce. Zřejmě na tom byl hodně špatně, když se nevzmohl na odpor.

„Dobře. Teď odejdu. Za chvíli pravděpodobně dostaneš

běhavku. Pokud ano, Kato ti pomůže na venkovní záchodky na ulici. Nechci, aby to v domě páchlo ještě víc než teď.“

„Ano, pane.“

Odešel jsem s pocitem úlevy. Nebylo to nakažlivé a Hermes se podle všeho zotavoval, ať už jej postihlo cokoliv. Navzdory všemu jsem si toho kluka oblíbil. Svět je plný pokorných, poslušných otroků, co člověka oloupí o poslední as, jakmile se k nim otočí zády. Bylo zábavné vlastnit takového, který nepředstíral, že je něco víc než neomalený ničema.

Vyšel jsem na ulici a spatřil, že se okolo těla shromáždil menší dav. Nero byl úplně nahý a jeho šaty ležely na hromádce vedle. V noci jej tedy našel někdo další a zbavil jej všech ceností. Krví nasáklé šatstvo mu zřejmě nestálo za to. V ranním světle vypadalo tělo ochable a poněkud žalostně. Sice se mne pokusil otrávit, ale byl to jen chlapec, který se zapletl do hry příliš vysoké a nebezpečné.

Mí sousedé na mne hleděli, očekávající příkazy. Byl jsem koneckonců místním senátorem. Zahlédl jsem vigila, kterému podle všeho zrovna skončila služba. V ruce se mu stále houपालo vědro.

„Zajdi za městským prétozem,“ nařídil jsem mu. „Oznam mu, že v Subuře byl zavražděn patricij.“ Neronovy červené sandály si zloděj nevzal. Ani ten nejhlupejší lapka by se neodvážil nabízet něco takového na prodej.

„Co tady pohledával?“ zeptal se muž. I mne ta otázka napadla. Věděl jsem, že mé myšlenkové pochody jsou v poslední době mimořádně zdlouhavé, ale přesto mi bylo jasné, že mrtvý Nero neleží přede dveřmi mého domu náhodou. Byl snad poslán, aby napravil, co onehdy zpackal na večeři u Kapitona? A pokud ano, proč skončil bradou vzhůru místo mne? Bylo zřejmé, že Kapitonova smrt a pokus o vraždu mne samotného spolu nějak souvisí.